VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 35 - 30 AUGUSTUS 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

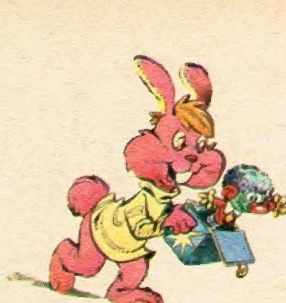
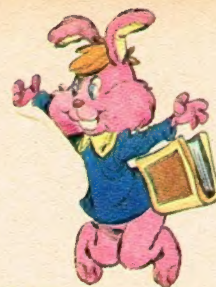

Op een kussen, schoon en fris
Slaap je als een roosje.
Maar voordat het bedtijd is
Duurt het nog een poosje!

Er zijn vier donsveertjes uit Bobo's kussen gewaaid. Die moet je maar eens zoeken.

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

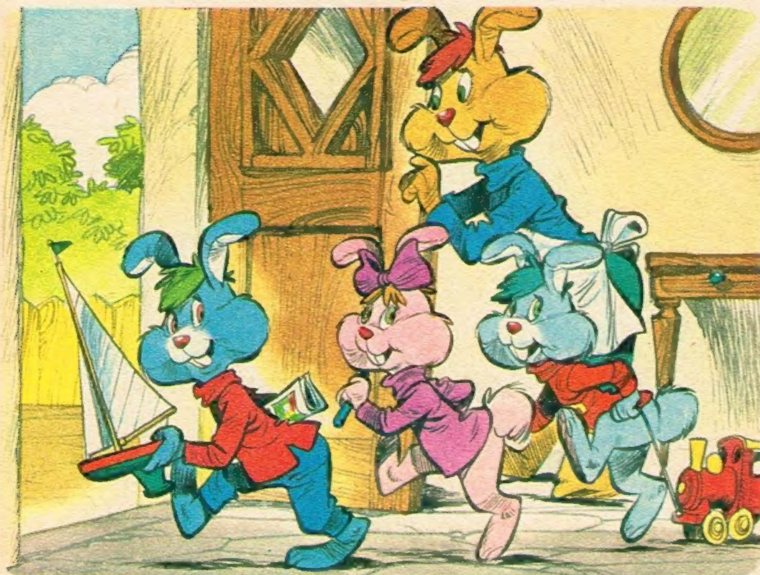

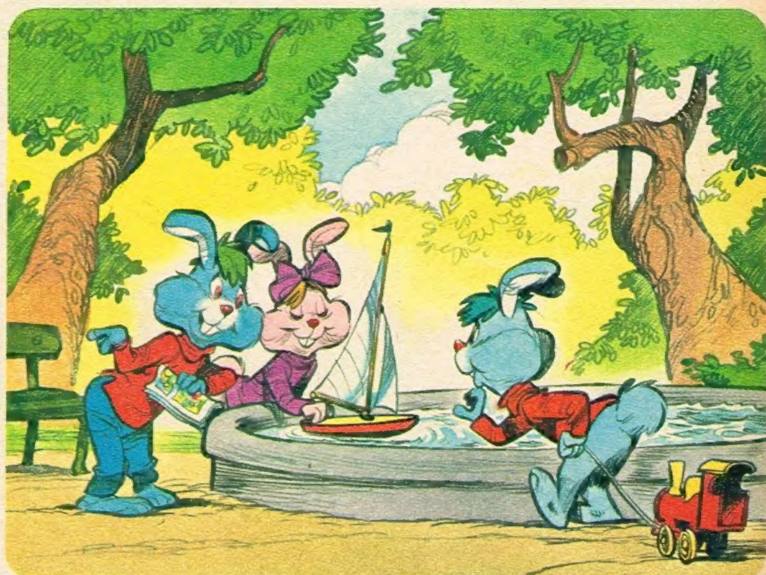

Krabbel Baby-Boemsi Lees-Voor Mama

Bobo

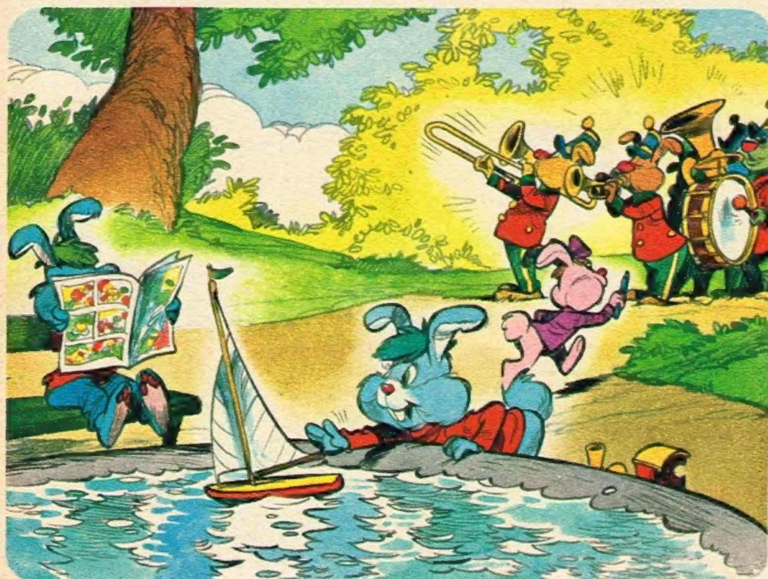
Bobo Konijn en zijn

1. De twee konijntjes Krabbel en Tsjoek-Tsjoek zijn reuzeblij. Ze mogen met Bobo naar het park. Mama heeft vandaag geen tijd om mee te gaan. „O, wij kunnen best op onszelf passen," zegt Bobo. „En op onze spulletjes ook." Daar gaan ze: Bobo met zijn boot en met een boekje. Daarachter zusje Krabbel en neef Tsjoek-Tsjoek.

2. Krabbel heeft natuurlijk weer een van haar kleurtjes meegenomen. En Tsjoek-Tsjoek zijn speelgoedtreintje. „Hebben jullie zin om mijn boot op de vijver te laten varen?" vraagt Bobo, die graag in zijn boek wil gaan lezen. Nou, dat willen Tsjoek-Tsjoek en Krabbel best. Anders mogen ze nooit aan die mooie boot komen!

3. Het boek van Bobo is zó spannend dat hij niets meer hoort of ziet. Zelfs de muzikanten niet, die in het park muziek komen maken. Maar Krabbel holt er dadelijk naar toe. Nu speelt Tsjoek-Tsjoek alleen met de boot. Hij kan de muziek toch wel horen. De boot hangt helemaal schuin op het water. Hij slaat toch niet om.

4. Maar plotseling ziet Tsjoek-Tsjoek wat anders. Daar rijdt een pleziertreintje door het park. Tsjoek-Tsjoek is dol op treinen en natuurlijk holt hij erheen om een ritje te gaan maken. De boot van Bobo dobbert alleen op het water. Niemand die er nog naar om kijkt. Bobo zelf ook niet. Hij leest zijn boek helemaal uit!

Tsjoek-Tsjoek

Oma

Tante Deur-dicht

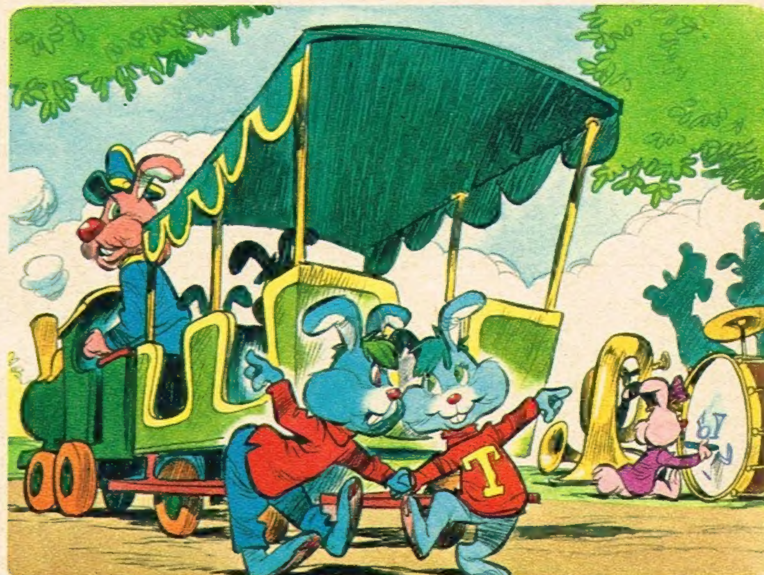

Papa

Oom Slokop

vrolijke familie

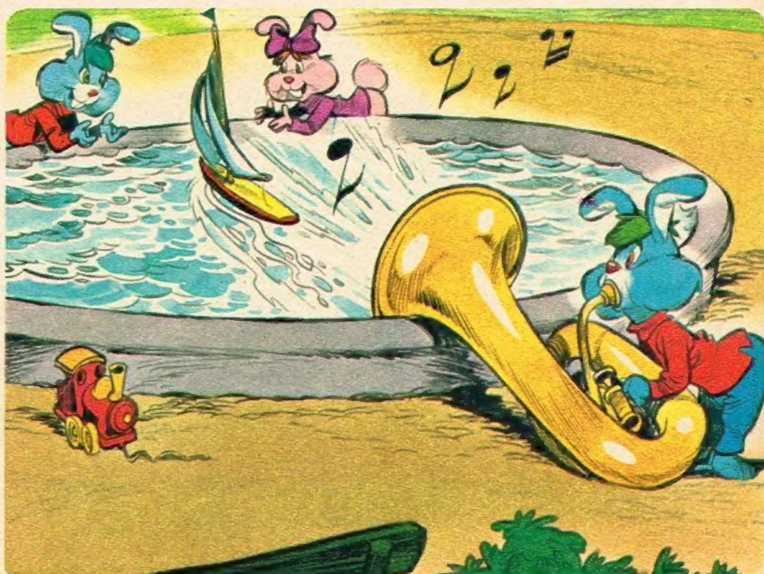
5. „Wel alle klavertjes!" roept Bobo uit als hij het boek dichtklapt. „Kan ik die twee apekoppen dan geen ogenblik alleen laten. Daar drijft mijn boot, midden op de vijver. Er waar zijn ze nu gebleven? Laat ik Krabbel en Tsjoek-Tsjoek eerst maar gaan zoeken. Mijn boot komt later wel! Kwajongens, waar zitten jullie?"

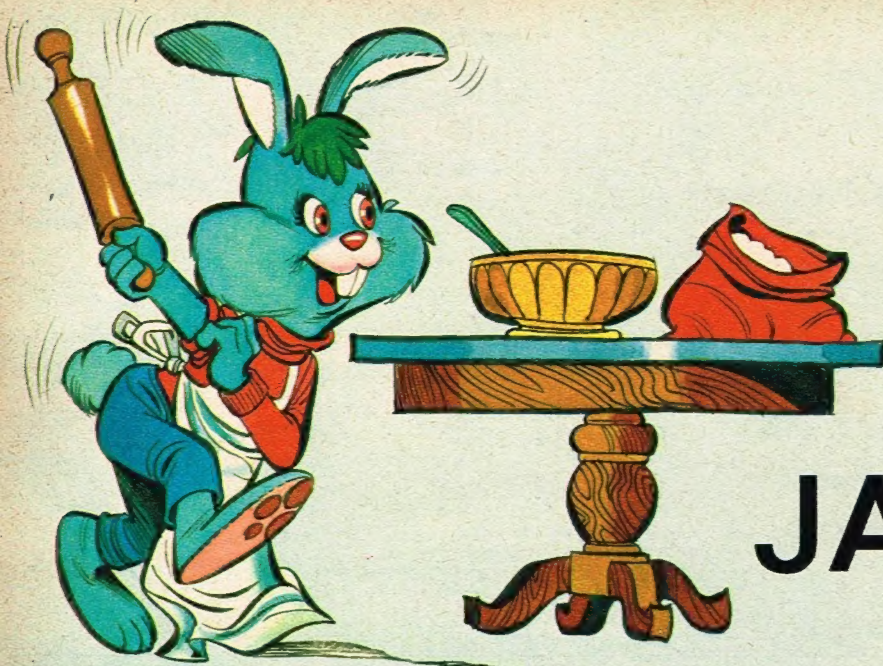
6. Gelukkig! Het pleziertreintje heeft juist een rondje gereden en lachend komt Tsjoek-Tsjoek eraf gesprongen. „Je mag nooit meer met mijn boot spelen!" moppert Bobo. „Nu is hij helemaal naar het midden van de vijver gedreven. En waar is Krabbel eigenlijk?" „Kijk maar eens naar de grote trom," wijst Tsjoek-Tsjoek.

7. Die ondeugende Krabbel heeft een poppetje getekend op de grote trom van de muzikanten. Ze houden daar juist een beetje rust. De muzikanten zijn warm geworden van het spelen. Zouden ze Krabbels poppetje nog van de trom kunnen gummen? Ik hoop het maar! „Meneer," zegt Bobo tegen een muzikant, „is die tuba van u?"

8. Je ziet het al. Bobo heeft de grote tuba even mogen lenen en nu blaast hij daarmee zijn boot naar de kant van de vijver. Tsjoek-Tsjoek en Krabbel staan klaar om de boot aan de andere kant op te vangen! Bobo's boot komt veilig aan de overkant. Zo komen de drie konijntjes met hun spullen weer veilig thuis!

DE TAART VAN JAN TUMTUM

Kinders, 't is de moeite waard:
Jan Tumtum bakt appeltaart.
Niemand mag hem nu nog storen,
Anders krijg je om je oren
Met de deegrol. Da's niet mis
Als je weet hoe hard hij is.

Eerst pakt Jan Tumtum een kom,
Zeeft het meel en roert het om.
Dan de boter, suiker, eitjes,
En de honing van de bijtjes,
En de appels met kaneel
Zonder schil en zonder steel.

Alles roert hij stevig rond.
Uit de buurt jij, kat en hond!
Dikke bromvlieg, kssst, naar buiten
Dan zal ik de ramen sluiten
En je komt er niet meer in.
Nee, jij mugje nét zomin!

Dat duurt zo een uur of vier,
Dan begint pas het plezier.
Dan gaat Jan Tumtum trakteren:
Kinders, dames en meneren.
Iedereen is in zijn hum
Door de taart van Jan Tumtum.

Wou jij óók wat? Wat een strop!
Jan Tumtum zijn taart is op!

Zou je denken dat Bobo ook zo goed appeltaart kan bakken? Ik zal het eens vragen, als ik hem tegenkom!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Onder de plaatjes staan woordjes om na te schrijven. Doe je mee?

mama kees ansje

____

jas hoed muts

____

voor het geld

____

een mand en nog twee

____

koop je wat?

____

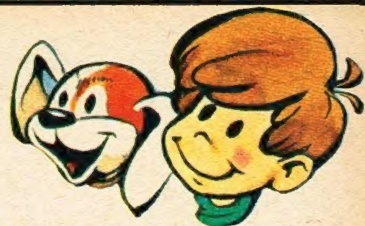

eet je dit?

____

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

1. „Dat wordt een leuke dag, Heintje!" roept oom Stuntel vrolijk terwijl hij een hele stapel boterhammen smeert. „We gaan samen naar de stad. Het muziekcorps gaat een uitvoering geven voor de burgemeester. Daar moeten we bij zijn, jongen! We nemen brood mee, voor als we honger krijgen. Help me maar!"

2. Flap de hond ligt onder de tafel. Gaan jullie maar alleen, denkt hij. Ik hou niet van die herrie. „Vroeger ben ik nog dirigent van de harmonie geweest," vertelt oom. En van opwinding stopt hij de peperbus in zijn zak. „Mooi was dat! Ik liep voorop en alle muzikanten achter me aan. Daar kijk je van op, hè?"

3. Heintje draagt de zak met boterhammen en al gauw zien ze de muzikanten aankomen. Voorop loopt de man met de mooie stok. „Lang leven de muzikanten!" roept oom en hij trekt zijn zakdoek uit zijn zak. Ai, maar ook de peperbus wordt uit ooms zak getrokken. Met een boog komt hij tussen de muzikanten terecht.

4. Omdat het dopje eraf is geschoten, stuift de peper in het rond. Weet je wat er gebeurt als peper rondstuift? Dan moet je niezen. „Hatsjie! hatsjie!" Opeens is de muziek afgelopen. Je kunt niet blazen en niezen tegelijk. Die arme muzikanten! De knopen springen van hun jasjes, zo hard moeten ze niezen!

5. „Wat is dat nou?" schreeuwt de burgemeester woedend. „Hoe kun je nu een uitvoering geven, als al je muzikanten zo verkouden zijn?" „Ze zijn niet verkouden," roept de baas van de harmonie. „Het rook opeens zo verschrikkelijk naar peper." Een van de muzikanten trapt bij het niezen in de grote trom.

6. Tot zijn schrik heeft oom Stuntel zijn eigen peperbusje gezien. Hij begrijpt zelf niet hoe dat ding in zijn zak is gekomen. Hij gaat het vlug oprapen. „Hier is de schuldige!" schreeuwt de baas van de muzikanten. „Het is zijn peperbus, anders had hij dat ding niet opgeraapt!" Wat is hij woedend.

7. „Het was per ongeluk! Ik ben zeker een beetje verstrooid geweest," roept oom Stuntel nog. Maar daar luistert niemand naar. Boos en dreigend komen ze op hem af. De mensen, die op de stoep staan toe te kijken, moeten lachen, als ze zien hoe oom Stuntel het op een lopen zet. Wat een gekke uitvoering!

8. „Lopen, oom!" roept Heintje. Gelukkig kunnen de boze muzikanten oom niet inhalen. Anders had hij zeker een pak voor zijn broek gehad. „ Heintje, help me toch om nooit meer zo verstrooid te zijn," zucht oom als ze thuiskomen. „Ik zal het proberen, oom," belooft Heintje. „Maar of dat lukken zal..."

We wonen allemaal

1. De familie Zonnemans woont niet in een gewoon huis, maar in een gele caravan, waarmee ze door de hele wereld trekken. Telkens beleven ze nieuwe, leuke dingen. Vandaag gaan ze een toneelstuk opvoeren. Daarom hebben ze zich verkleed.

2. Papa en mama lijken wel een Spaanse meneer en mevrouw. De tweeling mag zeerover zijn en Wiesje een roos, omdat ze zo van bloemen houdt. Bas heeft de rol van kunstschilder. Net iets voor hem. En zie je opa met de tulband op zijn hoofd?

Er zijn zes speelgoedtrommeltjes in de plaat

in een gele caravan

3. Peter mag tijger zijn. De katjes zijn niet bang voor zo'n tijger, hoor! Marjo is vandaag clown. Ze leert Tippie de hond om door een hoepel te springen. Lucie heeft de rol van verpleegster. Haar pop heeft een verbandje om haar kopje.

4. Oom Wim zit als Mexicaan achter de piano en Loekie en Anja mogen danseresjes zijn. Oma zet baby een kroontje op. Hij is het kleine prinsje. Wist ik maar waar de gele caravan naar toe reed. Dan ging ik vast kijken naar het toneelstuk!

verstopt. Dat wordt weer zoeken voor jullie!

DAT ZOU JE LUSTEN...!

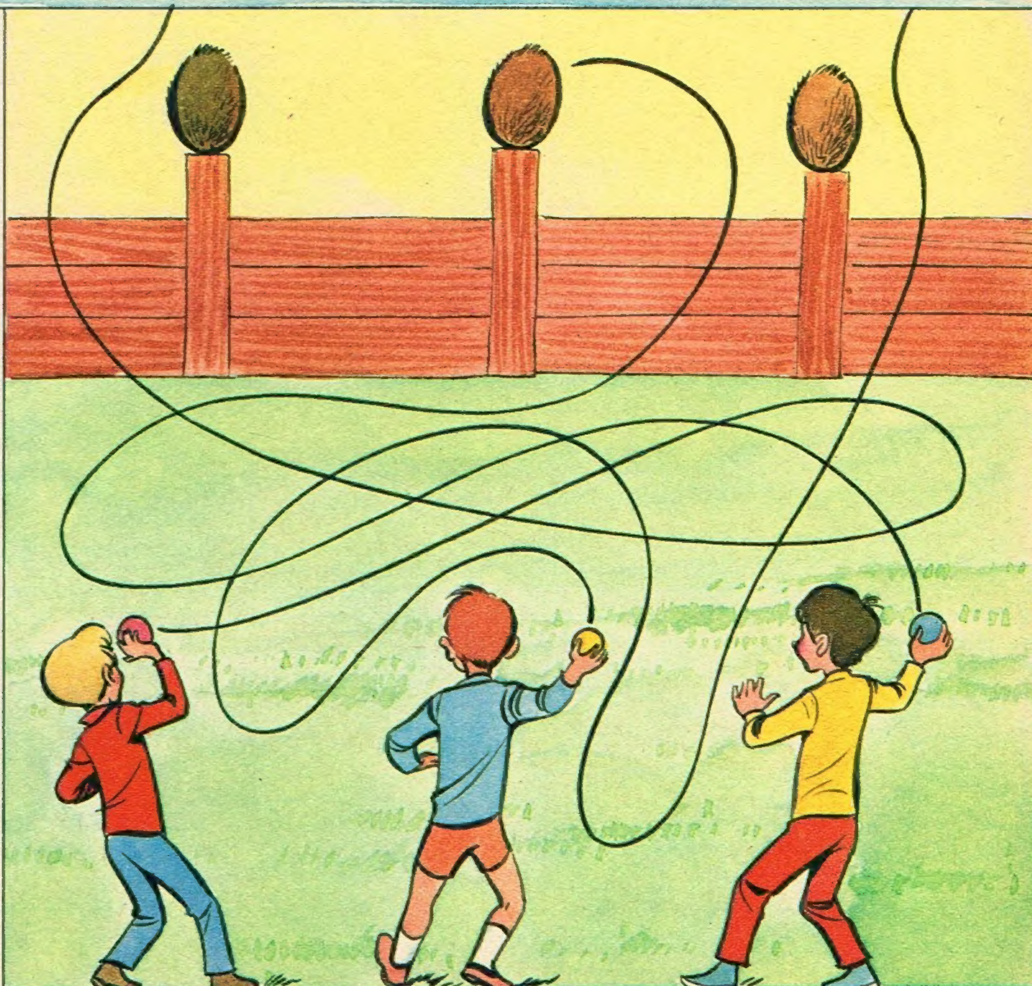

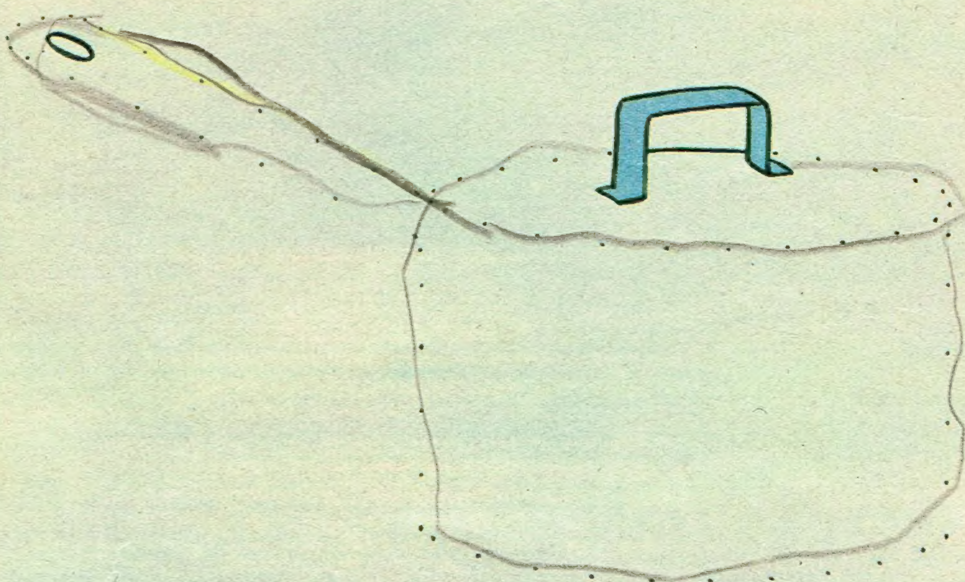

Zo'n lekkere taart met allemaal kaarsjes! Kijk eens of ze alle vier hetzelfde zijn. Ik denk van niet!

Op de paaltjes liggen kokosnoten. Elke jongen probeert er een af te mikken. Volg de lijntjes met je vinger, dan zie je wie het klaarspeelt.

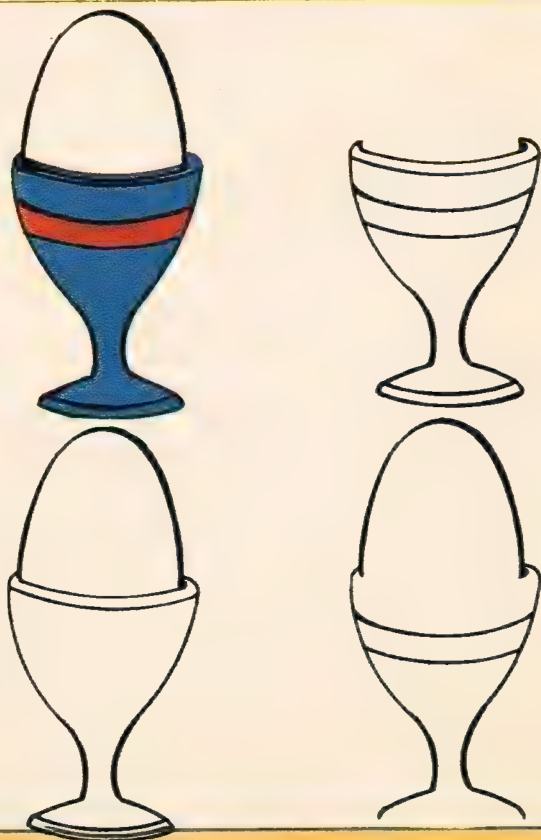
Rijstepap met krentjes is reuze lekker! Trek een lijntje over de puntjes. De rijst krijg je niet. Het pannetje wel!

LUSTJE DIT OOK?

Een wortel, een paprika en een tomaat hebben mooie kleurtjes. Maak de onderste net zo mooi als die erboven staan.

Wie lust er geen zachtgekookt eitje? Op dit plaatje valt heel wat te tekenen en te kleuren!

De stoute tekenaar heeft de kruiwagen niet helemaal getekend. Maak jij het wiel en het handvat in orde?

MARLEENTJE, MICHIEL EN DE ZEEKABOUTER

Marleentje en Michiel mochten op deze grote boot een reisje maken. Dat was natuurlijk geweldig. Zelfs zonder dat ze de zeekabouter gezien zouden hebben. Maar nu was het helemaal prachtig. Ze keken over de reling en opeens zagen ze hem: een klein mannetje dat in het water spartelde. Telkens spoelde een golf over hem heen en het duurde wel een hele poos voor hij proestend weer bovenkwam.
„Het is een zeekabouter," zei Michiel. En hij begon te wuiven: „Dag! Dag zeekabouter!"
„Maar hij ziet er ontzettend moe uit," zei Marleentje. „Hij kán bijna niet meer!"
Eerst wilde Michiel het niet geloven. Hij dacht dat zeekabouters met gemak over de zee konden zwemmen. Maar toen hij goed keek, zag hij dat het arme kereltje vreselijk hijgde.
„We moeten hem helpen!" riep Marleentje en tegen de zeekabouter schreeuwde ze: „Hou nog even vol zeg, we zullen je redden!"
De twee kinderen holden over de boot en vertelden het overal: „Er ligt een zeekabouter in het water. Hij kan haast niet meer zwemmen. Zo meteen verdrinkt hij nog!"
Het was wel schandelijk dat niemand van de grote mensen hen wilde geloven.
„Zeekabouters bestaan niet," zei de kapitein.
„Je zult wel een visje gezien hebben," lachte een matroos.
Zelfs hun mammie, die anders voor elk zielig hondje of poesje of vogeltje klaar stond, bleef rustig op het dek zitten en zei: „Je zult wel met je neus gekeken hebben."
Michieltje en Marleen keken elkaar eens aan. Ze wisten heel zeker dat ze niet met hun neus, maar met hun ogen hadden gekeken. En dat de zeekabouter heel zielig in het water lag te spartelen.
„Hadden we maar een schepnet," zei Marleentje.
„Of een lange stok met een haak eraan," zuchtte Michiel.
Maar opeens wist Michiel iets anders. Hij zocht een oude krant en vouwde daar een keurige boot van. Dat had hij op de kleuterschool geleerd en nu kwam het hem goed van pas.
Op een holletje zochten ze hun plaatsje aan de reling weer op. Ze keken. . . maar de zeekabouter was weg.
„Hij is vast verdronken," zei Marleentje half-huilend.
„Of opgegeten door een haai," knikte Michiel verschrikt.
Toen, opeens, was hij er weer. Zijn kleine kopje kwam achter een hoge golf vandaan. Haastig gooiden ze de papieren boot in het water.
De kabouter klauterde erin en hij moest wel vijf minuten uithijgen voor hij wat roepen kon.
„Dank je wel, lieve kinderen, dank je wel!"
Hij riep nog veel meer, maar dat konden Marleentje en Michiel niet verstaan. De stem van de zeekabouter was zo zacht en de boot maakte zoveel herrie. Natuurlijk kon het papieren bootje de grote-mensenboot niet bij houden. Het bleef steeds verder achter en al gauw was er niets meer van te zien dan een klein stipje.
Marleentje en Michiel voelden zich geweldig blij: ze hadden een zeekabouter gered! Ze vertelden het later aan de juffrouw van de kleuterschool. En gelukkig: de juffrouw geloofde het.

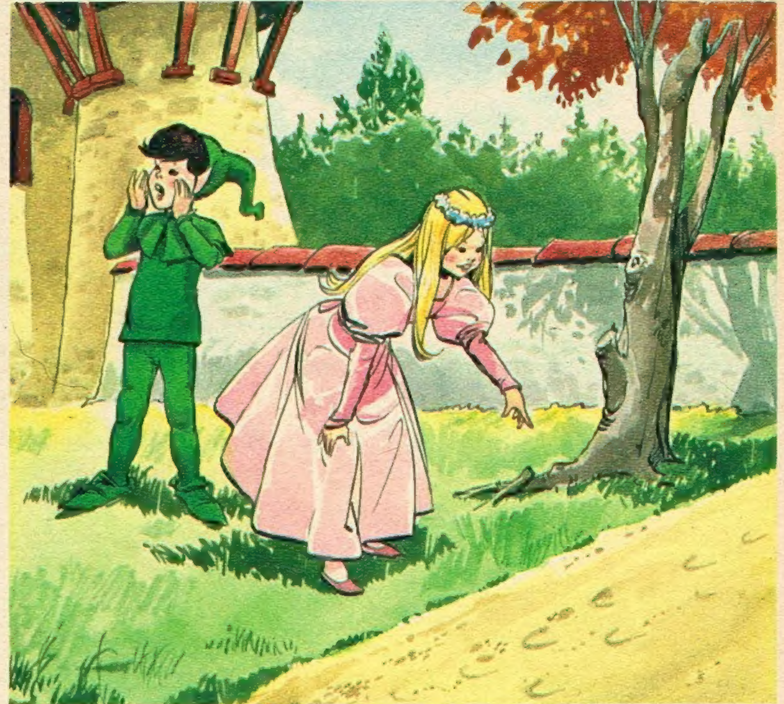
Sinds die tijd moesten alle kinderen bootjes leren vouwen uit krantenpapier. Als er kinderen waren, die geen zin hadden, vertelde de juffrouw het verhaal van Marleentje en Michiel.
Dan gingen ze allemaal goed hun best doen.
Natuurlijk! Misschien konden zij ook eens een zeekabouter redden!
Ik hoop dat jullie ook papieren bootjes maken kunt. En als je het niet kunt, moet je het gauw gaan leren.

GA JE MEE NAAR

1. In Sprookjesland, waar alles heel anders is dan bij de mensen, wonen Wanda en Pukkie in een mooi sprookjeshuis. Wanda is een feetje en Pukkie een kleine sprookjesjongen. Er is ook een stal bij hun huis. Daar woont Wanda's paardje, dat Sneeuwvlok heet. Daar komt Pukkie hard aanlopen!

2. „Wanda, Wanda, de stal is leeg, Sneeuwvlok is verdwenen!" roept hij. Ze kijken om het huis. Het sprookjespaard is nergens te zien. Wel ziet Wanda in het zand de sporen van Sneeuwvloks hoefjes. Daar moet hij dus gelopen hebben. „Kom mee, Pukkie," zegt Wanda. „We gaan de sporen achterna, zeg!"

3. Zo komen Pukkie en Wanda in een groot bos. „Het is maar goed dat Sneeuwvlok gelopen heeft en dat hij zijn gouden vleugels niet heeft gebruikt," bedenkt Pukkie. „Anders hadden zijn hoefjes de grond niet geraakt en dan waren er geen sporen geweest!" Wanda's paard kan vliegen, weet je!

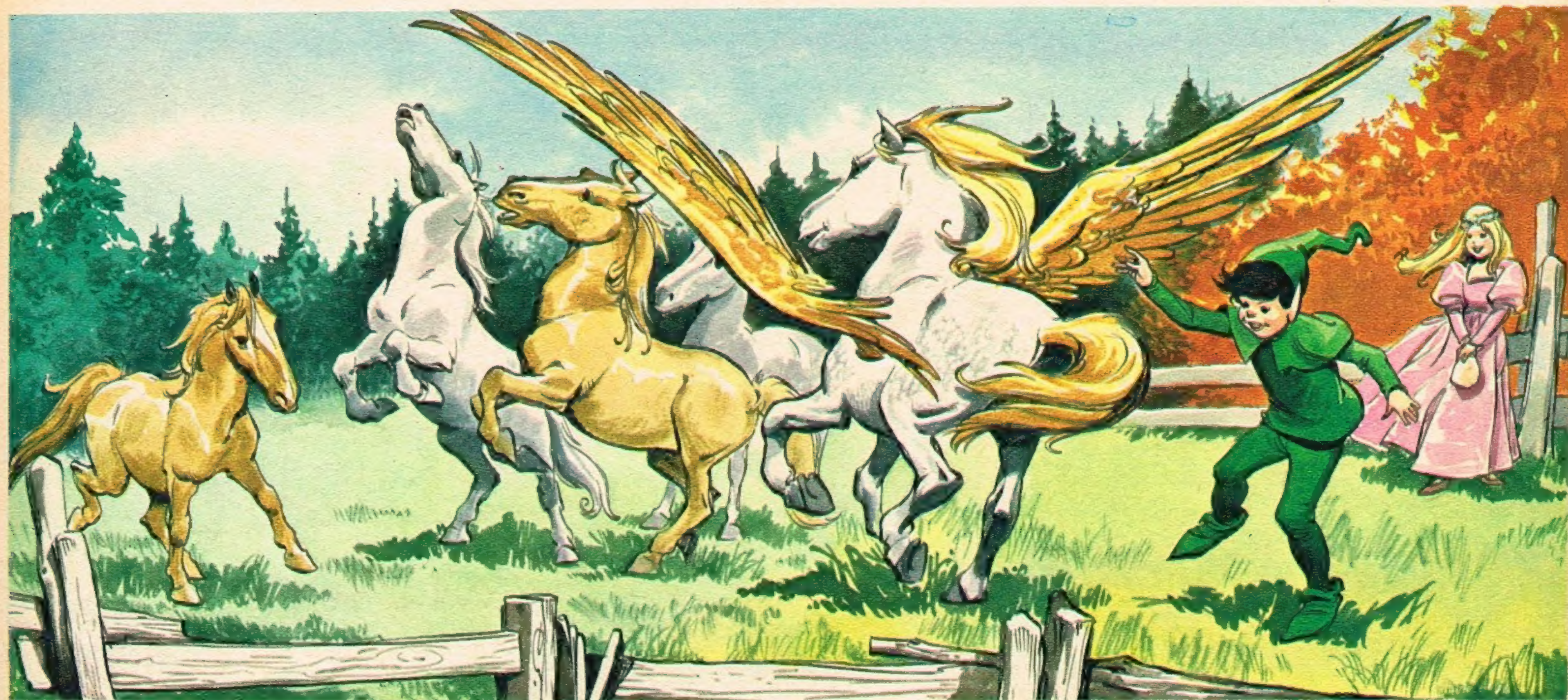
4. Plotseling komen ze aan een grote groene wei. Een groepje paarden is daar vrolijk aan het spelen. Een van die paarden heeft gouden vleugels. Het is Sneeuwvlok! Wanda heeft een suikerklontje meegnomen om Sneeuwvlok te lokken. Maar één klontje is niet genoeg. Vlug pakt ze haar toverstokje.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

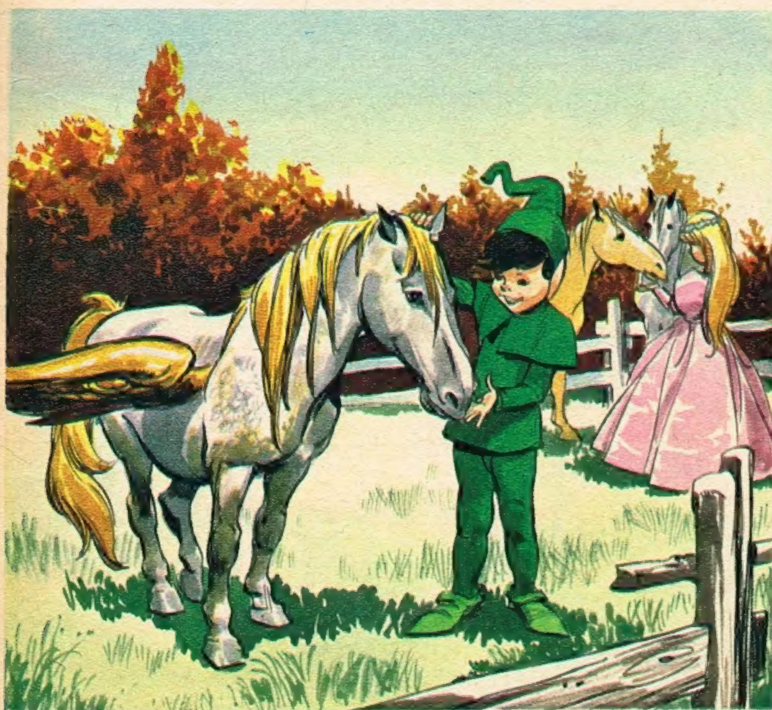
SPROOKJESLAND?

5. Ze tovert een zak vol suikerklontjes. Lachend springt Pukkie tussen de spelende paardjes door. „Willen jullie klontjes, zeg? Ga maar naar Wanda, die heeft er genoeg. Schiet op, als je niet vlug komt, krijg je niks!" „Is Wanda hier?" schrikt Sneeuwvlok. „Is ze me komen zoeken? Aiai!"

6. Sneeuwvlok weet wel dat hij eigenlijk niet weg had mogen lopen. Hij is vannacht naar de grote, groene wei gegaan en hij had zich voorgenomen, om op tijd weer thuis te zijn. Maar met het spelen is hij de tijd vergeten. Gelukkig ziet Wanda er helemaal niet boos uit. Hij gaat vlug naar haar toe.

7. De andere paarden vinden het jammer dat hun vriendje nu weg moet. Maar ze worden getroost door de lekkere suikerklontjes, waar ze allemaal zo dol op zijn. „Bijt niet in mijn vingers," zegt Pukkie, als hij een van de paarden een klontje geeft. Nee, het paard is lief. Het bijt nooit iemand.

8. Als alle klontjes op zijn, klimmen Pukkie en Wanda op de rug van Sneeuwvlok. Sneeuwvlok slaat zijn gouden vleugels uit en brengt de kleine fee en haar broertje vlug naar hun huis. De paardjes lopen nog wat mee. Ze hebben fijn gespeeld. Maar aan alles komt een eind. Zelfs in Sprookjesland.

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Als Teun de tekenaar zoveel vrolijke jongens en meisjes ziet, kan hij het nooit laten er een plaatje van te maken. Hieronder staan weer allerlei vragen, die je netjes in kunt vullen.

1. Er zijn . . . jongens en meisjes met een cowboyhoed.

2. Als je goed kijkt, zie je . . . boten.

3. Aan de boom kun je . . . appels zien.

4. Er zijn ook kinderen met veren in het haar. Ik tel er . . .

5. Tekenaar, mogen wij ook op de plaat? Vragen de . . . paarden.

6. 's Avonds gaan de kinderen slapen in een mooi . . .

Als je goed hebt opgelet, heb je dit opgeschreven:

vraag 1: 9; vraag 2: 2; vraag 3: 5; vraag 4: 5; vraag 5: 3; vraag 6: huis.